

се назадъ и се запрѣло очудено: цѣлиятъ гробъ се покрилъ съ зелена трѣва и бѣли цвѣтя, а на срѣдата му израсналъ розовъ храстъ, по който нацвѣтѣли разкошни, алени, като кръвь рози, аромата на които се носилъ по цѣлата гора. Като че не било зима!

Златцето се навело къмъ земята и розитѣ му зашепнали съ гласа на неговата майка:

За моя милъ синъ
Не жалихъ живота свой,
Че нѣма въ свѣта нищо
Отъ майчиното сърце
По-топло, по-нѣжно!

И Златцето, като избърсало съ слзитѣ си, тръгнало съ вързопа по познатия вече пѣтъ. Отъ червената кърпа капѣли капки кръвь, снѣгътъ започналъ да се топи, и тамъ, откъдѣто минавало Златцето, пѣтя се раззеленявалъ, покривалъ се съ трѣва и миризливи цвѣтя, като че ли носило момчето съсъ себе си топлитѣ пролѣтни лѣчи. Дърветата се покривали съ листа, и птички запѣли по тѣхъ.

Денътъ се смѣнилъ съ нощъта, но и тя била пълна съ миризмитѣ на цвѣтята и огрѣна отъ звѣздното небе.

А Златцето вървѣло и плачело отъ тѣга за майка си. Изведнѣжъ въ лицето му духналъ страшенъ студъ и прѣзъ сълзитѣ си то видѣло вече бѣлиятъ старецъ прѣдъ себе си.

— Азъ зная, ти носишъ това, което искамъ, — казала Смъртъта... Азъ знамъ... Току що отнесохъ на небето душата на майка ти. Погледни, тамъ горѣ горятъ нейнитѣ очи, като двѣ свѣтли красиви звѣзди...

И Смъртъта изчезнала.

А Златцето стояло на пѣтя, очитѣ му не можали да се отдѣлятъ отъ двѣтѣ блѣщящи красиви звѣзди, които го гледали отъ далечното небе, като двѣтѣ очи на обичната му майка.